

ORBÁN OTTÓ

Este az embereknél

elegem van a történelemből
tízezer helyszínén tízezer változatban
mindenki mindig ugyanazt csinálja
új nyelven akarok beszélni
amelyben nincs olyan szó hogy *világzsidóság*
sem olyan mondat hogy ez egy *fasiszta nép*
a mindenség sötétjében egy verssoron kuporogva
mint tábori székén Bartók
fonográfhenger és jegyzetblokk helyett
a csontjaimba rögzítem
hogy a gazdátlanul összedőlő templomokban
ahol még megvan az ajtó
a deszka ujjnyi részén át mit füttyöl a szél
hol a kaddist hajlítgatja sívítva
hol egy elcsukló csángó siratót

A magyar népdalhoz

Most, mikor sok senki mellén
ki vagy tűzve, mint a jelvény,
nekem maradj, aki voltál,
nem babona, nem is oltár,
de maga a láthatatlan,
ahogy látlak száz alakban,
véletlennel habart végzet,
több s kevesebb, mint művészet;
dallamív, mely melizmáit
hajlítgatva szinte világít –
mintha öreg paraszt lenne,
maga az idő sóhajta benne:
katonának vitt legények,
ingben elföldelt szegények
nézik a csillagos eget,
sírtak alatta eleget.
Sírnék én is, de dühömben,
hogy ott rohadunk a régi körben,
s föltámadnak a holt rögeszmék –
láthatom újra a közös ügy vesztét.
Szellemem ép, testem romban.
Téged hívlak nagy bajomban,
dudorászlak, hogy segíts meg,
a rontástól szabadíts meg:
gyűlöljek csak aljas elvet,
ne a földet, ne a nyelvet,
nézhessek rád, mint a napra,
melyen nem üt ki a lepra.
Kit Kőműves Kelemenné
vére bűvölt elevenné,
elevenné és szilárddá,
mítoszi, kerek világgá,
benned minden, amilyen volt,
fény sikálta kád a mennybolt,
teli sötét szenvedéssel,
melynek csöppje sem enyész el,
s nincs múlt, jelen sem jövődő,
csak egy vastag gyapjúkendő,
annak bolyhos melegében
ringok a világ ölében.

Melyben Balassi módján fohászkodik

Isten szabad ege,
madarak serege,
széljárta, tág fényesség –
legfényesebb nekem,
aki nagy betegen
az erkélyről nézek szét,
röptében bemérve
s szememmel kísérve
egy-egy csapongó fecskét...
Ifjúság, mi lehet
e széles föld felett
szebb dolog az ép testnél?
Szándék és mozdulat
együtt küzd és mulat,
mint egy hiten két testvér,
s te csak röpködsz, hinta,
s könnyen haladsz, mintha
vajba mártott kés lennél.
Későn lett szavam rád,
levegős szabadság,
amikor már rég nem vagy,
ha fölkel is napod,
sugárzó alakod,
kívül süt csak, *ott benn* fagy;
az idő nagy hamis,
mint a szerelem is,
legizzóbb, ha épp elhagy.
Most hívlak hát téged,
szabd rám szemmértéked,
megfizettem az árát:
lappangó öregség,
bujkáló betegség
orgyilkos törként jár át –
tedd meg hát, hogy híved,

fölfoghassam műved
határtalan határát!
Egy rossz kempingszékben
ülve, mint az égben
görgő felhőgomolyban,
így beszéltem ahhoz,
ki télre nyarat hoz,
s nem tudni, ha van, hol van,
mégis ott van minden
sziromban és színben,
s minden halvány mosolyban.